

MOC

SVÍCE
DOHOŘÍVAJÍ

ADVENTNÍ
ÚVAHA

SKIZZA
Z NAIROBI

Vánoce, copyright firmy Bůh, Duch a Syn	Luboš Kratochvíl	2
Biblická úvaha — Adventní úvaha	Karel Šímr	4
Moc —		
• Co je moc, to je moc	Jindřich Halama	5
• Stát mi dal moc	Klára Valentová	6
• My, legrační mocnáři	Martin Fendrych	7
• Víra a moc	Zdeněk Šorm	7
• Anketa		8
Bajbl fór tudej — Scénář	Marie Medková	9
Stalo se před lety — Pearl Harbor	Pavel Nápravník	10
Seniorátník		11
Učedníci Páně — Ustanovil jich dvanáct	Pavel Prejda	12
E-fígle — Střípky a ahoj	Samuel Titěra	13
SMS recenze		13
Berkat je pro mne otevřená krajina — rozhovor	Olcha Ferjenčíková	14
Víra v srdci	Petr Hanč	17
Požitky české zemědělské univerzity — rozhovor	Michal Richter	18
Cestopis — Skizza v Nairobi	Marianna Otterová	20
Seminář pro pracovníky s mládeží III	Pavel Hanych	22
Subkultury mládeže — Fotbaloví fanoušci	Martin Balcar	23
Svíce dohořívají — recenze	Klára Schneiderová	24
Slibované upřesnění — recenze	Jakub Široký	24
Cesta za zrcadlem — recenze	Jan Hrudka	25
Karibu znamená vítěj — recenze	Lenka Ridzoňová	25
autor obálky — Helena Grulichová		

VÁNOCE, COPYRIGHT FIRMY BŮH, DUCH A SYN Luboš Kratochvíl

Tak už je to tu zas. O první prosincové sobotě jsme vyrazili do populárního nábytkářského domu. Nejeli jsme tam proto, abychom se jen tak podívali a zabili čas. Měli jsme jasný cíl spojený s vybavováním budoucího domova. Podmínky téměř ideální - potomka se ujala babička a sobota byla pošmourná. Naneštěstí také první adventní.

Že začíná jedno z nejočekávanějších období křesťanova roku jsme samozřejmě věděli. Jako bychom ale zapomněli, co to s lidmi dělá. Při pohledu na ty nekonečné davy na člověka dolehla síla tradice, otočené jaksi naruby. Pořád si stěžujeme, že o věci Hospodinovy na zemi není zájem. Ale přitom neumíme nakupujícím davům vpravit do hlav, že nebytí betlémské-

ho poselství, které dolehlo až do běžvěreckého srdce Evropy, nebylo by co oslavovat a proč nakupovat. Neměli by obchodníci povinně uvá- dět třeba slogan „Dnešní slevu poskytujeme na počest novorozence Ježíše Krista“? Skoro bych se ptal lidí, jestli vědí, z čeho vznikly Vánoce. Jenže srab ve mně zvítězil a potlačil tendence nechat se ušlapat pro přesvědčení. Kdyby nás ale bylo víc, třeba by to dopadlo jinak. Dav má moc něco změnit. Nás křesťanů zatím zbývá docela dost a třeba i dalším stejně jako naší rodině rok od roku předvánoční fronty u pokladen vadí víc a víc. Kdybychom se spojili, možná by se slovo Vánoce v obchodech nesmělo používat, stejně jako se kdejakým bublinkám ve víně nesmí říkat šampaňské. ■

ÚVODNÍK

Nechci dosáhnout nesmrtelnosti skrze svoji práci.
Chci jí dosáhnout tím, že neumřu.

*I don't want to achieve immortality through my work.
I want to achieve immortality through not dying.*

Woody Allen

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova. Vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu. Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla. Jak to, že mně přichází matka mého Pána? Hle, jakmile se zvuk tvého hlasu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle. A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“ Lk 1,39 – 45

Marie se vydává na cestu. Spěchá do městečka v judských horách. Povstala a vykročila, protože uvěřila. A tahle víra má nejprve „pasivní rozměr“ přijetí: „staň se mi podle tvého slova“. Ten ale vždy ve zdravé víře přeroste v pohyb a aktivitu. Víra vyžaduje ztišení a zastavení, nenechá ale člověka „na pokoji“ a uvádí ho na cestu. Proto tam, kde Hospodin promluví, se věci dávají do pohybu.

Mariina horská cesta vede k Alžbětě. Na té už je její „očekávání“ pořádně vidět. A Marie ví, že určitě uvítá pomocnou ruku v péči o hospodářství. Alžběta je přece její příbuzná. V srdci si ale Marie nese velké tajemství, o kterém se tak snadno nemluví. Anděl jí řekl, že Alžbětino těhotenství též není úplně samozřejmé. Právě v tom má také prsty Bůh.

To je to, co ženy bez velikých slov spojuje. Je to něco víc než příbuzenství, přátelství nebo zkušenost těhotenství. V jejich životě se stalo něco, co přišlo „shůry“, čemu úplně nerozumějí, co je ohrožuje, ale zároveň je zdrojem nevyslovitelné naděje. Sdílet tajemství vztahu druhého člověka s Hospodinem je někdy tak těžké. A jindy to přijde samo třeba úplně beze slov. I poskočení malého Jana v lůně Alžbětině naznačuje, že některé věci mohou jít i mimo naše možnosti chápání a rozumění.

„Požehnaná nade všechny ženy,“ slyší Marie z Alžbětiných úst – a možná jí to připadá jako výsměch. To je přece zvláštní požehnaní: Alžběta se zařadila po bok starozákonních neplodných žen, které Božím dívem znovu otěhotněly se svými muži. Ale Marie čeká nemanželské dítě, milovaný partner ji odmítl a hrozí jí ukamenování. A v srdci zmatek, co se vlastně stalo. Boží požehnaní nespočívá nikdy jen v radostném spočinutí, ale zahrnuje i osten úkolu, který za nás nikdo nemůže vzít. A vzdát se ho, to znamená uzavřít se naději – třeba pro sebe, možná pro druhé.

Ale Marie uvěřila v Boží lásku. Už se vydala na cestu. Tahle zkušenost je pro ni silnější než to, co ohrožuje a působí bolest. A setkání s Alžbětou – sestrou ve víře – přinese ujištění. Víra nemůže růst izolovaně, žije ze sdílení. Nejen o radosti platí, že sdílením roste, ale i o víře. A teprve po tomto setkání s otázkami trýzněného srdce Mariina vytryskne chvalozpěv: Magnificat...

„Blahoslavená, která uvěřila...“ Škoda, že také tahle věta nepřešla do modlitby Zdravas. V ní přece tkví jádro mariánské zbožnosti, k níž jsme i my zvaní. Jak říká Augustin, Marie přijala Slovo nejprve v duši, pak v těle. To slovo, které nejen slyšela, ale vzala za své, v ní roste, přetéká navenek, stává se viditelnou skutečností, tělem...

I my v těchto dnech očekáváme narození Dítěte. To dnešní evangelium nepatří ještě k Vánocům, zní na straně našich příprav a nadějí. A zve nás, abychom se na cestu k Betlému vydali s Marií. Ve víře v Boží lásku, která je mocnější než síly smrti a uvádí nás i věci kolem do pohybu. V existenci pro druhé, která zjišťuje, že na téhle někdy dost trnité cestě nejsme sami, dává radovat se jeden z druhého a nakonec poznává, že vydáváním se člověk sám roste. V odvaře přijmout úkol, který někdy kříží naše představy o štěstí, ale může přinést novou perspektivu a naději. ■

CO JE MOC, TO JE MOC

Jindřich Halama

Co je moc? Pojem moc vyjadřuje, že člověk něco může. Mohu se pohybovat, vnímat, mohu přemýšlet a rozhodovat se – to všechno je určitá moc. Človíček si tuto moc osvojuje po kouscích, od začátku života, až dojde k přesvědčení, že sám sebe už v moci má a teď je čas rozšířit tuto moc i dál. Začne ničením hraček a báboviček z písku a časem pokročí k tomu, že se zkusí zmocnit druhých lidí.

Moc se prokazuje tím, že někoho přemohu. A čím víc jich zmermomocím, tím jsem mocnější. Když přeperu všechny, budu náčelníkem – tak dlouho, dokud někdo nepřepere mě.

Že je to brutální a intelektuálně chudé? Že to patří do pravěku? A pustili jste si poslední dobou zprávy v televizi? V čem jsou zásadně jiné? Není právě tohle základní vzorec boje o moc? Není slovo moc v lidském slovníku osudově spjata s násilím?

Moc však je pojem mnohotvarý. Jak mnoho různých věcí člověk může, tolik různých podob moci existuje. Když jako křesťané vyznáváme víru ve všemohoucího, tedy všemocného Boha, uvědomujeme si, co to znamená? Je „všemocný“ označení pro souhrn všech možností a stránek moci, jak je známe z lidských dějin? Nebo mluvíme-li o moci na zemi, jde o něco jiného, než mluvíme-li o moci Boží?

Má pravdu Petr Chelčický, že světská moc je z principu zlá, původem od Zlého – a k Boží moci je protikladná? Jako moc padlého stvoření je ovšem menší, omezená a Boží moci je přemáhána a bude přemožena. Pro křesťany z toho plyne, že se moci v politickém smyslu musí vyhýbat – je to sice menší zlo než úplný chaos a zvlůle, ale zlo. Moc ovládat druhé – a to je smyslem politické moci – je nutně zlá. Člověk má druhému

člověku v lásce sloužit, ne ho ovládat. Chelčický stojí za pozornost, ale neprosadil se. V hlavním proudu evangelického křesťanství převládá názor, že moc sama o sobě není ani dobrá, ani zlá. Je to prostě nástroj, se kterým se dá dobře nebo špatně zacházet. A brzy se rozvinula debata o tom, jak a k čemu se má moc užívat. Kdy je potřeba a snad dokonce dobře lidí nutit? K čemu se smí užívat nátlak, násilí? A jak dalece je to nebezpečné? Při užití dost velké převahy moci (asi jako má rodič proti předškolnímu dítěti) se dá prosadit prakticky všechno a rychle. Nevede to však nutně ke zneužití tohoto nástroje? Nemá každý, kdo moci užívá, sklon užívat ji nadměrně, zbytečně a tudíž škodlivě?

Tím jsme zpátky u otázky, co je moc za nástroj. Jsou nástroje relativně neškodné (kancelářská guma) a relativně velmi nebezpečné (automobil). Nevzpomínám si, že bych kdy slyšel o vážném zranění tím prvním. To druhé zabíjí na našich silnicích desítky lidí každý měsíc. Zdá se, že moc je spíš tím druhým typem nástroje. Dá se jí zneužít vědomě a zlovolně, ale také se snadno vymkne z rukou a škodí, i když to nebylo původním záměrem. Nenápadně a pozvolna má sklon se zmocnit svého nositele a směřovat jeho vůli k něčemu, co vlastně neměl v plánu. Připomíná to jistý bájný prsten, v poslední době mediálně velmi slavný. A v politice se obdobné konstatování připisuje lordu Actonovi: každá moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně.

Současné příběhy korupce moci u nás jsou sice většinou k smíchu – ale jen, vidíme-li je zdaleky. Zblízka je vidět spousta menších i větších zranění a teče i krev. I zábavná pyrotechnika je nebezpečná a dáte-li ▶

ji do rukou kdekomu, stane se neštěstí. Zacházení s politickou mocí vyžaduje dobré školení, pevná pravidla a přísnou kontrolu, aby ubližovalo co nejméně.

Řekli jsme však, že podob moci je mnoho. Tvrzení, že každá moc korumpuje, platí o moci politické. To, že mám moc obléct se a dojít si ráno pro rohlíky, přece korupční není. To přece není žádná moc, řeknete – ale co by za ni dali všichni, kdo vstát a chodit nemůžou. A je-li v mé moci, abych jim pro ty rohlíky došel, vlastně tím užívám svou moc ke službě druhým.

Václav Havel upozornil ve své slavné stati Moc bezmocných na to, že protiklad moci a bezmoci je relativní, vycházející z určitého úhlu pohledu. Mohu být bezmocný z hlediska politických rozhodnutí, ale pořád je v mé moci to schvalovat nebo odmítat. Mohu přistoupit na určité pojetí moci, nechat si ho vnútit, nebo také ne. Ten, kdo má v rukou zákonodárství, soudy, vládu a média, může samozřejmě velmi in-

tenzivně šířit svůj pohled na to, co je moc a bezmoc, kdo je mocný a důležitý a kdo ne (proto je tak důležité, aby se tyto typy moci nesoustředily do jedné rukou).

U nás dnes vládne spíš vulgární pojetí moci – vyhrává silnější a bezohlednější. To však přijmout nesmíme, obzvlášť jako křesťané ne. Evangelium říká: nebojte se těch, kdo hubí tělo. Nebojte se moci, která přihloupě věří, že pravdu má ten, kdo ostatní přepere. Její tragika je v tom, že se jí daří ničit a kazit, ale nedokáže napravit a léčit, protože škodí všem a směřuje k vlastní záhubě.

Posláním moci má být sloužit a pomáhat. To je její vlastní určení, tady se mají uplatnit lidské možnosti a schopnosti. Mám-li něco sil (případně prostředků), mám moc pomáhat. Tak či onak, každý, i zdánlivě bezmocný člověk se může snažit použít všechno, co je v jeho či její moci, k prospěchu a užitku těch, kdo potřebují pomoc. A toho zřejmě nikdy nebude moc. ■

STÁT MI DAL MOC

Klára Valentová, soudkyně

„Povstaňte a poslyšte rozsudek jménem republiky“. Známá fráze. Soudce si nestoupá a neříká – „povstaňte a poslyšte můj rozsudek“. Hovoří jménem státu, který mu dal moc takto vystupovat a rozhodovat. A já doplňuji – nejen stát...

Mít moc, pravomoc rozhodovat o lidských osudech, vztazích, majetku, lidské budoucnosti, svobodě či nesvobodě, vině či nevině, znamená mít zároveň velkou zodpovědnost. V případech vyšších soudních instancí se pak navíc často jedná o rozhodnutí konečné.

Já osobně si pro sebe nedokážu představit, že bych byla při svém rozhodování soudce tou skutečnou „konečnou instancí“ a nebyla „jištěna shora“. Jistě tušíte, že nemám v daném případě na mysli ani soudy vyšších stupňů, ani Ministerstvo spravedlnosti ČR.

Je to dle mého názoru víra v Boha a Bůh sám, který dává člověku limity dobra a zla, odpovědnosti a nezodpovědnosti, pravdy a lži, soucitu či tvrdého výchovného přístupu, milosrdenství či odsudku; pro správné vidění sebe sama i těch ostatních. V Něk se můžeme zhlížet jako v zrcadle.

Pozemské soudy nikdy nebudou dokonale spravedlivé. Už proto, že je vykonávají jen lidé, jejichž možnosti dobrat se pravdy jsou omezené a kteří se sami potýkají s hledáním těch správných hranic. To však neznamená, že se o to nemají snažit nestranně, při zachování těch správných a jasně daných pravidel hry tak, aby možnosti všech zúčastněných byly rovné.

Toto vše je ale pouhou předehrou k soudu konečnému a dokonalému. Ale v tomto procesu už já naštěstí rozhodovat nebudu... ■

ÚHEL POHLEDU

MY, LEGRAČNÍ MOCNÁŘI

Martin Fendrych, komentátor Týdne

Křesťany obvykle vzrušuje „světská moc“. Ne ta, kterou poskytuje víra, po které mohou sáhnout, ale ta vzdálená, vzrušivá, lákavá.

Několik let jsem si veřejnou moc užil. Dělal jsem náměstka ministra vnitra. „A pomohla ti víra?“ ptávají se mě. Rozuměj: Pomohla ti tu bestii moci zvládnout? Ubránil ses svodům, nebo jsi zneužíval? Jeden příklad. Před deseti lety jsem rozhodl, že policie „vybere“ hostinec U Holubů, který ovládala ruskojazyčná mafie. Nemodlil jsem se při tom rozhodování, neměl jsem čas a nebral to tak. Vyslechl jsem, co mi policie předložila, zdálo se mi to vážně (u Holubů chtěli zabít člověka) a zásah jsem povolil. Měl jsem tu moc. V bibli bych nenašel návod, jak se rozhodnout. Víru jsem do hostince U Holubů netahal. Víra takhle přímo nemá s mocí nic společného, nefunguje

jako manažerská příručka.

Buď člověk věří, je nějak natočený, a pak se rozhoduje v této orientaci, nebo nevěří, i když třeba chodí do kostela a vyse-dává v první lajně.

Já sám díky víře (v tom se dobře spojila s mým naturelem) nedokážu brát moc a mocně příliš vážně. Jestli se člověk natáčí aspoň trošku za všemohoucím, těžko bude vzhlížet k ministrovi, prezidentovi nebo nějaké pohpvězdě. Dnes, s odstupem, mám pocit, že jsem byl jako náměstek ministra vnitra často směšný (tenkrát jsem se bral strašně vážně, vadi-lo mi nesmírně, když se do mě v novinách střefovali). A stejně směšný mi mnohdy přijde ten sebežravý Klaus, Paroubek, Topolánek nebo mnozí dnešní svatí muži. Shrnu to: víra dává člověku vnitřní moc nebrat moc tohoto světa moc vážně. Být nad ní a mimo ni. ■

ÚHEL POHLEDU

VÍRA A...

... MOC

Zdeněk Šorm

„My naštěstí nejsme nic / popijíme koflíka / Až nás bude rovných sto / umoříme oslíka...“ napsal můj přítel Štěpán Hájek v Deníčku lidových moudrostí z roku 1986. Slyším z toho ironii nad iluzí bezmoci, kterou se rádi tehdy i dnes utěšujeme i omlouváme. Moc máme a nejen když se vyšplháme nahoru nebo získáme pozici. „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ připomíná Ježíš svým učedníkům jejich moc. Moci se nevyhneme. Ani nečinnost nás jí nezbaví. Je také projevem moci a může být stejně vražedná jako užití hrubé síly. Asi jen ten, kdo si to uvědomí, může s ní začít nakládat odpovědně. Víra – vztah k Bohu – riziko s mocí spojené automaticky neumenší. Naopak. Spíš je umocňuje. Kdo vyslyšel pozvání

k životu s Bohem, rázem se ocitl v pokušení. Boží autorita může dodat slovům nevšední váhy, ve svatém cíli lze vidět oprávnění k ledasčemu. Pokaždé, když zmíníme Boha, riskujeme zneužití moci. Bible, která nám nastavuje zrcadlo, odhaluje, že se ty největší hrůzy dějí ve jménu Božím a ve svatém nadšení. Ježíš proto radí, mluve tak, aby bylo vřdycky patrné, že mluvíte sami za sebe a že jste jenom lidé. Co je nad to, je od zlého. A pamatujte při tom, že jsou důležitější věci než prosadit i ten nejobohulibější cíl. Vaše odpovědnost sahá dál.

Právě to napětí, které se moci nevyhýbá a přítom si ji neposvěcuje, nás sice zba-vuje jistoty čistého svědomí, ale udržuje je živé. A snad právě o to ve vztahu k moci jde. ■

K ČEMU A KDY BYSTE CHTĚLI MÍT MOC?

Petra Braunová,
spisovatelka, 38 let

Moc je něco, co mě fascinuje. Už proto, že lidi skutečně mění - z beránků činí vlky a naopak. Chtěla bych mít moc, to určitě. Chtěla bych pozorovat, jestli dokáže změnit mě – a jak rychle. Prozatím si myslím, že bych díky své moci změnila svět k lepšímu. Ale uvidíme...

Rudolf Brančovský,
výtvarník, hudebník
Veselá zubatá, 26 let

Úplně bych zastavil svět. Všechno by zůstalo stát jako v pohádce. Přehazoval bych lidem čepice, někomu bych namaloval fousy, někomu bych třeba ostříhal, někomu natřel botu na růžovo. Až bych si dohrál, začal bych měnit důležitější věci, jako jsou například jména v rodných listech a bankovní účty. Pak bych to zase pustil, ať si jde život dál. Možná by lidi dělali, že se nic nestalo. Možná jsem to totiž už párkrát udělal.

Antonín Nevola,
římskokatolický kněz,
38 let

Ve své chlapské ješitnosti bych chtěl mít moc pořád, ale mám daleko k tomu, abych ji vždy dokázal využít pro dobrou věc. Naštěstí na Ježíšovi vidím, že i Boží syn se může stát služebníkem všech. Mít moc a sloužit, to je věc...

Sára Medková,
žákyně 4.B ZŠ Karla IV,
Nový Bydžov

Přestěhovat náš dům do ulice K Aleji, protože tam mám kamarádky. Chtěla bych, aby u nás pan farář zůstal, ještě aspoň měsíc.

Klára Valentová,
soudkyně, 36 let

Popravdě řečeno, si moc ani moc mít nepřeji (pěkná jazyková hříčka, že?). S důvěrou to přenechám Někomu jinému. Občas bych si však přála mít moc k tomu, aby se lidi okolo mě, lidé které mám ráda (mí přátelé, kolegové, rodina...) mohli vyhnout zbytečným komplikacím a pádům a mohli poznat, co je to Boží útočiště (často i já...). Na druhou stranu, když si vzpomenu na tu svou cestu. Takže se radši budu modlit a doufat...

Miki Erdinger,
generální sekretář
YMCA v ČR,
27 let

Určitě bych něco našel. Ale třeba za rok bych ji chtěl k něčemu úplně jinému. Tedy v rámci nadčasovosti odpovědi nelze přesně říci. Každopádně není dobré mít moc neustále, to pak člověku přeroste přes hlavu. Ale taková chvilková, dočasná moc ke konkrétnímu činu, který by pomohl vyřešit zapeklité situace, by se někdy hodila.

Gesine 20:	Občas prodloužit den o 6 až 10 hodin...
Elena 19:	Změnit počasí, ta věčná šedá je nudná... osvobodit svět :-)
Věra 23:	Být víc tolerantní.
Tomas 16:	Kdykoliv jsem zklamán, po něčem prahnu, nebo když vidím nějaké neštěstí, rád bych měl moc zastavit čas a změnit události, aby se to nestalo.
Jaroslava 76:	Aby Desatero platilo pro každého a to hned. Pak bude dobře na světě.
Jana 50:	Když se někomu děje křivda a to třeba v rámci církve. To je šílený, co?
Marek 27:	Aspoň k něčemu v minulosti.
Martina 21:	Pokud bych věděla, jak pomoci potřebným, pak bych chtěla mít moc tak učinit.

Otázka příště: „Kdy se napijete alkoholu a proč?“ Odpovědi posílejte na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 8. 1. 2007

BAJBL FÓR
TUDEJ

SCÉNÁŘ

Marie Medková

Policista: O víkendu je přechod uzavřen. Musíte počkat do zítřka.

Řidič: Ale proč? Stačí zvednout závoru.

Policista: Je zavřeno, nevidíte? Takové je nařízení. Kdybych zvedl závoru a kontroloval pasy, tak poruším otvírací dobu.

Řidič: Ale my jsme tu už dneska hranici překročili, teď chceme jen zpátky.

Policista: Cože? To mi ani neříkejte. Jak jste se mohli dostat na druhou stranu?

Pán: Závora byla zvednutá a taková usměvavá paní na nás mávla, že jako nemusíme zastavovat.

Policista: Podívejte, za noční směnu jsem tu zodpovědný já a mně tu nikdo pendlovat nebude. Co vy jste vlastně zač, že přejíždíte hranice sem a tam?

Řidič: Tady pán potřeboval lékařský zásah. Včera kolem půlnoci vysílali v rádiu ten pořad o nemocech, však víte. Představte si, dozvěděl se, že světový odborník na ochrnutí navštíví město zrovna tady za hranicí.

To je, ne? Hned jsme vyrazili.

Policista: Každý ví, že přechod je přes víkend uzavřen. Jak dlouho jste byl ochrnutý, pane? Koukám, že máte ústavní oblečení...

Pán: Osmatřicet roků jsem žil ve státním ústavu Bethesda, pane strážník.

Policista: Pohraničník, pane. Osmatřicet roků. To by snad počkalo do pondělka, ne?

Řidič: Počkalo? Samozřejmě, že pán byl nemocen dlouho. Ale taky předtím nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Kdybyste vy zjistil, že váš sen se vyplní jedině v Montrealu, taky byste už balil.

Policista: Myslím, že bych počkal na levnou letenku.

Řidič: Nečekal byste. Leda byste měl strach. Strach z nového, z otevřeného obzoru, z nevyšlapaných cestiček. Ale tady pán měl odvalu...

Policista: Dobrá, ale to neznamena, že tu budete porušovat pravidla. Dnes prostě přes hranice nepouštíme. Je to jasné? ■

Na motivy kterého příběhu Janova evangelia byl napsán tento scénář? Správné odpovědi budou slosovány. Na jednoho vylosovaného výherce čeká lístek na Báječnej bál. Odpovědi posílejte do 8. 1. 2007 na adresu redakce.

7. prosinec 1941

Roku 1931 Japonské císařství anektovalo čínské Mandžusko, po roce 1940 využilo pádu Francie a obsadilo Francouzskou Indočínu. Jedinou mocností, která se japonským výbojům v Asii a Tichomoří mohla postavit, byly Spojené státy. Japonští diplomaté doufali, že se jim podaří udržet zatím neutrální Ameriku v klidu a jednali o udržení míru. Zároveň však japonské vedení připravovalo plán útoku na americkou tichomořskou flotilu. Když Spojené státy odmítly zrušit embargo a přistoupit na japonské mírové návrhy, rozhodli se Japonci svůj plán uskutečnit. Přesun japonských sil směrem na jih a zachycené depeše napovídaly, že se Japonci chystají zaútočit nejspíše na britské a holandské pozice, ovšem nikdo nepočítal s nasazením většiny japonských letadlových lodí a následným útokem na Pearl Harbor, vzdálený od Japonska asi 8000 km. Současně s náletem na Pearl Harbor, napadli Japonci také Malajsko, Filipíny, Guam, Jávu, Honkong, Borneo a pevnost na ostrově Wake. Letadla startující z letadlových lodí plujících

370 km severně od ostrova Oahu dorazila nad Pearl Harbor v neděli ráno 7. prosince 1941. Útok zahájil Micuo Fučida signálem Tora! Tora! Tora! (Tygr! Tygr! Tygr!), jímž oznamoval, že se Američany podařilo překvapit. Téměř dvouhodinový nálet měl katastrofální následky. Potopeno či vážně poškozeno bylo 18 plavidel včetně 8 bitevních lodí. Zneškodněno bylo 188 letadel. Útok nepřežilo více než 2400 amerických vojáků i civilistů. Bomby však nezasáhly palivové nádrže ani letadlové lodě, které naštěstí z přístavu odpluly několik dní předtím. Den po útoku vystoupil prezident Roosevelt s projevem ke Kongresu, označil 7. prosinec za den hanby a žádal vyhlášení války. Kongres požadavek téměř jednomyslně schválil. Už v roce 1942 Američané při odvážné akci bombardovali Tokio, později porazili Japonce v bitvě u Midway a zahájili útok na okupované Filipíny. V roce 1945 již byla japonská armáda v troskách a Japonsko ztratilo své opěrné body v Tichém oceánu. Po dobytí Okinawy se začalo s bombardováním samotného Japonska. Válečný stav ukončily až výbuchy atomových bomb v Hirošimě a Nagasakí v srpnu roku 1945. ■

Ochranovský seniorát žije!!

(tedy chvílema☺)

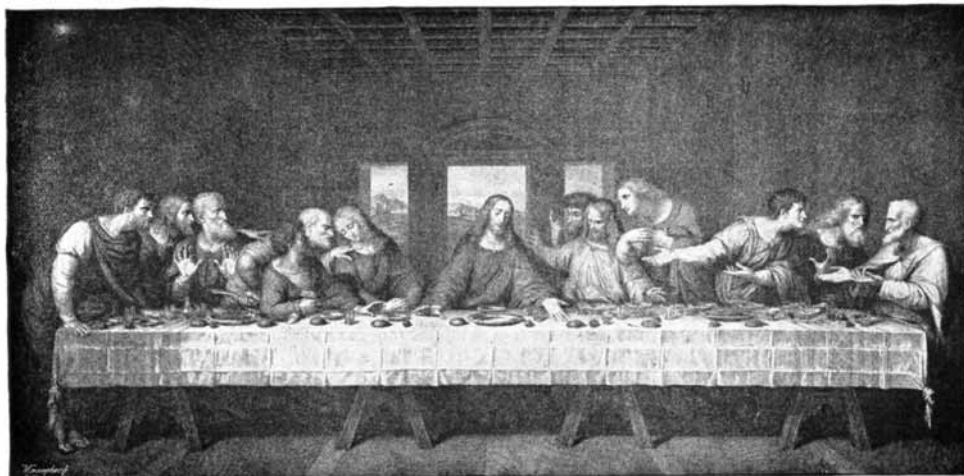
Co se u nás děje:

SMOS, tedy seniorátní setkávání dvakrát ročně, posledně jsme dokonce vyrazili až za hranice – do německého Ochranova.

co připravujeme:

- týdenní turistický pobyt v Českém Ráji na léto
- webové stránky
- společně s německou mládeží charitativní akci na pomoc postiženým dětem v Palestině

„Vystoupil na horu a zavola k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat a aby měli moc vymítat zlé duchy. Ustanovil těchto dvanáct: Petra . . . a Iškariotského Jidáše, který ho pak zradil.“ (Mk 3,13n)

Ustanovil jich dvanáct. Doslova se píše, že je „učinil“. Vytvořil. Jako by se tím chtělo naznačit, že v Ježíšových učednických vzniká něco zcela nového. Není to jejich rozhodnutí, ale jeho povolání. Jejich i naše víra je vždy výsledkem tajemného Božího oslovení. Ustanovil jich dvanáct a my vidíme, že je to pěkná směsice lidských typů a příběhů. Ale taková je přece církev i dnes: Je tam místo pro věrného Petra, horlivého Jana a Jakuba. Je tam místo i pro nezná-

mého Tadeáše a Šimona. Ba dokonce je tam místo i pro nešťastného Jidáše. Církev je pestrou společností. A to je na ní krásné. A v této své pestrosti jsme Kristem vyvoleni ke zcela konkrétnímu úkolu. Naznačuje je trojí „aby“. Ustanovil jich dvanáct: 1. Aby byli s ním. To je základ. Smysl učednictví. Být s Kristem. Jinak to nejde. 2. Aby je posílal kázat. Oslovil je, aby o něm mluvili. Aby si nenechávali svou víru pro sebe. Aby slyšené předávali dále. A svými slovy se pokoušeli povědět, co pro ně Ježíš znamená. 3. Aby měli moc vymítat zlé duchy. Aby také něco dělali. Nemá zůstat pouze u slov. K víře patří i činy. Někdy zcela konkrétní. A tak je na nás, zda budou mít v tomto světě navrch zlí duchové anebo duch Kristův. Ale to se už zase vrátíme k bodu č.1. ■

Půlnoční u Martina před kamerami ČT

Také letos, o půlnoci po Štědrém dnu, bude v kostele u Martina ve Zdi bohoslužba. Bude při ní vysluhována večeře Páně. To vše letos navíc v přímém přenosu České televize. Pro martinské společenství je to dobrá příležitost a také úkol: atmosféru, kterou spoluvytváří každý účastník bohoslužeb, poslat prostřednictvím satelitů dál. Aby vánoční evangelium mohlo zaznít všude tam, kde je to potřebí, kde ho lidé vyhlížejí, ale třeba i tam, kde na ně vůbec nikdo nečeká. Na to vše, prosím, myslíme. Přijďme v hojném počtu a místa zaujmeme v dostatečném předstihu. Devadesátiminutový přenos na ČT1 začíná s úderem půlnoci.

Na úvod malá omluva – Microsoft poskytuje slevy pro školy, a ne že ne. Ale jen někdy a jen na něco a většinou jen když máte více než 500 počítačů. Tedy – ukecl jsem se žurnalistickým generalizováním, pardon. Na mém varování proti stereotypnímu myšlení a užívání počítačů to ale nic nemění.

Objevili jste super webovou stránku, která se však čas od času obnovuje? Chcete vědět, kdy váš kamarád připsal něco do svého blogu? Zajímá vás upozornění na novou akci, která se právě objevila na stránkách prazska-mladec.evangelnet.cz? Zkuste službu www.woko.cz – zadáte URL zajímavé stránky a pokud se něco na nich změní, přijde vám mailem upozornění. Pochopitelně není k ničemu u stránek, které se mění denně nebo častěji.

Potřebujete poslat někomu veliký soubor (muziku, film, knihu k tisku)? Mail vám vypoví dá službu (stále není radno posílat mailem víc než 2 MB), nebo nevíte, jestli se balíček

na druhé straně „vejde do schránky“? K takovým účelům je k nezaplacení – zdarma – www.uschovna.cz: vy do ní balík uložíte spolu s mailem příjemce, tomu přijde kód, pomocí kterého si uschované vyzvedne.

Chtěli byste mít vlastní webové stránky, i když neumíte žádný programovací jazyk? Rádi byste snadno sdíleli svoje dojmy, fotky, atd. s dalšími lidmi na internetu? Nejste nároční, co se technické stránky věci týče? Pak si zkuste založit vlastní blog (webový deníček, www.blog.cz, www.blogger.com) nebo dokonce stránky – možno i pro celou vaši partu – pomocí jednoduchého rozhraní (www.wetpaint.com, www.estranky.cz) Nemusíte mít žádné programy pro tvorbu, jde to skoro samo, a přispívat texty i fotkami můžete odkudkoli – z domova i ze školy, jak se vám zamane či poštěstí. Co vše lze viz inu.blog.cz nebo ostravak.bloguje.cz... Ahoj a hodně štěstí! ■

SMS RECENZE

Co takhle Jan Balaban a jeho evangelictvím smrnčnuty roman Cerny Beran? Prolinani Ameriky a Cech, komunismu a dneska, komplikovany jazyk, 154 stran. Doporucuji s bilou kavou...

Film „KOSTKA 1“: Vyborny film, zvlaste pro technicky zamerene. Na sve si prijdou ale i (budouci) psychologove. Dej: Jste zavreni v nezname soustave kostek... :)

Jakub a jeho pan - Divadlo bez zabradli herci podavaji pekny vykon, ale serviruji divakovi necele dve hodiny sexisticke narakky, mezi kterymi obcas problesknou nevyrazne pokusy o zivotni filozofovani. Po prestavce se uz zacne objevovat zajimavy pribeh, který se však znovu ztraci v lacinych pubertálních hlas-kach pro pobaveni prumerneho publika a v dojmu z predstaveni nakonec prevladne vzpominka na dva nadrzene muže po padesatce.

Pedro Almodovar - Volver. Klidny a uvolneny snimek s prekrasnou Penelope Cruz. Pribeh se toci vyhradne okolo zenskych postav, ktere spolu snaseji ruzne zivotni nastrahy a zkousky - ale je i pro muze!

Libil se vam clanek o hudebnim stylu SKA z minuleho cisla? Presne pro vas je jihoceska kapela Tleskac. Naslapany pisnicky v jamajskem rytmu roztanci Vas bok :) Zaslala Tlama

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 724321575

BERKAT JE PRO MNE OTEVŘENÁ KRAJINA

ROZHOVOR

Olcha Ferjenčíková

Jana Hradilková (46), matka čtyř dětí, někdejší knihovnice, spoluzakladatelka českých gender studies, pečovatelka o dobytek, zástupkyně společnosti Ašoka v ČR, podnikatelka, herečka a příležitostná poustevnice, před nedávnem prosadila příjezd čečenského tanečního souboru Maršo (čečensky „svoboda“) složeného z mladých lidí mezi 14 – 24 lety na Moravu a do Čech.

Spolupracujete s občanským sdružením Berkat, které se zaměřuje zejména na pomoc Čečensku. Jak se činnost Berkatu liší od jiných organizací, které tam také působí?

Berkat je skutečně svým přístupem hodně specifický a ne vždy se to i v Čečensku setkává s naprostým pochopením. Lidé jsou tam zvyklí na přehledný styl práce zahraničních humanitárek, které sehrály velkou roli v období opravdu velké nouze válečného a bezprostředně poválečného období. Místní je ale považují především za zdroj peněz, materiálu a zaměstnání s jasně strukturovanými úkoly. My to chápeme, ale pokoušíme se ještě o něco jiného. Chceme lidem pomoci k tomu, aby byli schopní pomoci si sami. Přitom hledáme takové lidi, kteří si přesto, že hodně trpěli, zachovali schopnost neuvážnout v pasivitě a chápu, že svou pomocí pomáhají nejen svému okolí, ale i sobě. Objevují své vlastní možnosti, když je nutíme, aby se sami rozhodovali, jaká činnost je pro ně a pro jejich „klienty“ v rámci dané situace nevhodnější. Z těchto osobností pak totiž vyzařuje to, co z veskrze umláceného a demoralizovaného společenství v kritických bodech historie mizí, ale co je zároveň jedinou šancí na přežití národa – člověčí potřeba osobní svobody a nezávislosti.

Co pak takové lidé ve vašich programech dělají?

Konkrétním příkladem je naše nejstarší přítelkyně Roza, která vede program sociální práce s tzv. „podvalščikami“ (tj. lidmi, kteří přežili válku ve sklepích a jsou z nich váleční bezdomovci) nebo Vácha, který založil v uprchlickém táboře na čečensko-ingušských hranicích taneční školu a posléze i soubor Maršo. Od ostatních organizací se lišíme také důrazem na pěstování přátelských vztahů. Ráda nazývám Berkat kuplířskou agenturou, protože peníze utratíte, ale vztahy, které se vám podaří vytvořit

a udržet, vás podrží nad vodou celý život. Proto se každý rok snažíme o to, aby sem vždy někdo z našich čečenských přátel přijel, nebo jezdíme my tam.

Vše se odehrává přes náš ústřední program Komunitního centra Doezal v hlavním městě Grozném. Tam mj. běží i kurzy počítačů, první pomoci a šití, právě teď vzniká náš kmenový krejčovský ateliér.

Organizovala jste příjezd čečenského tanečního souboru Maršo do Čech. S jakými těžkostmi jste se potýkali před třemi lety, kdy tu bylo Maršo poprvé, a v čem to bylo jiné nyní?

Ve dvou aspektech to bylo velmi podobné – ani tenkrát ani tentokrát jsme dlouho nevěřili, že se nám to skutečně povede. Peníze na akci tohoto typu se těžko shánějí a zorganizovat vše co nejlevněji dá velkou práci. Kromě toho v Čečensku nikdy nevíte, co se přihodí. Letos nám prodali dlouho předem zarezervované letenky z Vladikavkazu do Moskvy, což jsme zjistili dva dny před odletem. Nebo polovina souboru zůstala třet v Moskvě. Nakonec však dorazili všichni a o to větší byla společná radost z opětovného shledání. Byla tentokrát umocněna aspektem „návratu“. Lidé z Marša přijeli někam, kde již byli, a kde na ně čekali starší přátelé. V tom je myslím hlavní rozdíl a z chování čečenských jinochů a slečen to bylo během toho měsíce výrazně patrné. Už nebyli jen senzací, už byli těmi, které známe a na které se těšíme. Náš vztah byl obhájen, dostal razítko návratu. To je pro ně i pro nás velmi důležitý posun dál.

Co si s téměř dvouměsíčním odstupem odnášíte jako nejvýraznější zážitek z jejich nynější návštěvy?

Způsob komunikace s nimi. To byl i můj osobní důvod, proč jsem celá ta léta toužila ty děti sem znovu přivést. Když tu byly poprvé, hodně mne jejich přítomnost zasáhla – a když odjely, stále jsem pátrala po tom, proč jsou mi tak blízcí, když o nich jednotlivě skoro nic nevím. Je to obrazotvornost? Je to projekce? Nějaké potlačené romantické sklony? Soucit? Každopádně jsem je chtěla víc poznat. Během několika následujících návštěv na Kavkaze jsem o nich ale nezjistila o moc víc – je velmi těžké s nimi komunikovat.

Teď jsme na to s kolegyněmi Pavlou, Kateřinou, Ivankou a mnoha dalšími vybojovaly celý měsíc.

Jeden z nezapomenutelných zážitků spočívá asi ve způsobu, jakým Čečenci dokáží dát okamžitě najevo, co cítí. Nemají to ve slovech, jako my. Oni to vyjadřují zábleskem v očích, velmi subtilním gestem, okamžitě. Ve způsobu jejich sebevyjádření – a to jak v tanci, tak v civilním výrazu – je zakódované velmi přímočaré soustředění. Pokud vyrazí směrem k vám, chtějí vám dát najevo radost, nebo nesouhlas – okamžitě to poznáte, protože se to děje v čisté, jasně ohraničené podobě. Já jsem se po každodenním absolutním vypětí vracela se svými čtyřmi čečenskými kluky domů a stačilo mi půlhodinové noční stolování s nimi a měla jsem o energii na další den postaráno! Vůbec jsem nechápala, jak je to možné. ▶

Pak jsem si uvědomila, že v tomhle oni jsou úplně jinak (a mnohem efektivněji) vybavení než my. V zrcadle této zkušenosti se mi zdá, že my často se svými emocemi neumíme zdaleka tak dobře zacházet jako oni - my okolo sebe naopak často zběsile vytváříme verbální smog a produkujeme tak spoustu vyčerpávajících nedorozumění.

Dalším výrazným zážitkem bylo také stát se svědkem setkání mladých čečenských emigrantů se svými krajinami.

Plánujete nějakou formu spolupráce s mladými lidmi z Marša i do budoucna?

Určitě. Během toho měsíce se okolo souboru vytvořila skupinka studentů, kteří se už teď rozhodli samostatně pracovat na shánění prostředků pro pokračování společné práce. Pokusíme se zabezpečit cestu a pobyt dvou mladých tanečníků Marša do Olomouce, odkud vyšlo pozvání na stáž v tanečním divadelním souboru. Každého chceme podpořit podle jeho možností, zapojit do našeho česko-čečenského nebo komunitního programu. Též chceme podpořit další existenci taneční školy, která okolo Marša znovu nastartovala díky vedoucímu souboru Váchovi svou činnost. Nebo sníme o tom, uspořádat v Grozném malý filmový a hudební festival... Plánů a tužeb máme stále mnoho, ale jejich uskutečnění se neobejde bez aktivní spoluúčasti Čečenců samotných. A v tom je, jak jsme poznali, nejtvrďší oříšek k rozlousknutí - sladit společně krok ve stylu práce, v tempu, ve způsobilosti, což vše vyplývá z vnitřní motivace. Ale i to jsme se myslím během toho měsíce hodně naučili.

Podobnou práci člověk dělá nejspíš především z přesvědčení, že má smysl. Co považujete za nejvýraznější přínos Berkatu ne jen pro Čečence, ale také pro naši společnost v Čechách?

Berkat vznikl ze spontánní potřeby lidí přeměnit pocity ve hmatatelné skutky. Pocity jsou dobrá věc, ale pokud zůstávají dílem

okamžiku, vytvářejí jen zbytečný balast, který jen tíží a v důsledku otupuje schopnosti člověka se odpovědně rozhodovat, potažmo svobodně žít. Berkat vznikl na dobrovolnickém základě, jako takový smysluplný koníček. Jeho činnost se postupně rozrostla i proto, že dodal mnoha lidem zcela různorodého ražení sebedůvěru, že je možné investovat své schopnosti do zlepšení situace druhých lidí, jejichž osud se dostal do nepříznivého soukolí díky obrovským křivdám, k nimž ve válce dochází. Až po určité době bylo nutno začít pracovat na různých grantech a věnovat se administrativní činnosti. Snažíme se ovšem stále udržovat rovnováhu mezi svobodou tvůrčí „nadšenecké“ práce a odpovědností k systémům a především lidem, které a kteří poskytují na naši práci prostředky.

Hlavní deviza Berkatu je v tom, že různorodost a otevřenost jeho společenství je jako otevřená krajina, kudy může procházet čerstvý vzduch a kde po bouřích vychází slunce. A že produkujeme nikoli sami pro sebe a pod sebe, ale také okolo sebe. Takový antiskrblický princip - odborně se tomu říká obecně prospěšné podnikání... ■

Ticho. Sníh. Vůně svíček. Socha s květy růží. To se mi vybaví, když si vzpomenu na exercicie (duchovní cvičení), jež letos v březnu pořádala naše evangelická církev. Exercicie mají tradici u katolíků. Začal je Ignác z Loyoly. Podle jeho rad byly připraveny i naše týdenní exercicie. Vedla je Ivana Noble, sympatická husitská farářka a učitelka na ETF, částečně spolu se svým manželem Timem. Konaly se v karmelitánském klášteře ve vesnici Kostelní Vydří (na jihu Vysočiny).

Vedoucí nám třikrát denně povídali o tom, jak dělat duchovní cvičení. Jsou psychologicko-náboženské metody, které nám mají pomoci žít v souladu s Bohem. Při tom jsme si také přečetli jeden či dva biblické texty. O nich jsme posléze meditovali (rozjímali) a modlili se, což byla nejdůležitější část exercicií. Meditaci a modlitbu jsme dělali ve svém pokoji o samotě nebo v jedné ze dvou kaplí exercičního domu. Součástí meditací měla být Ignácova cvičení. Rozjímání a osobní modlitba umožňují prožívat víru osobně, aby se skutečně dotýkala našeho života. Nezaměstnávají totiž jen rozum (jako kázání či přednáška), ale také city - dovolují prožívání svého tématu. V naší církvi na tu-

to důležitou součást naší osobnosti často zapomínáme.

Ráno a večer jsme se společně modlili z breviáře, knihy modliteb. Každý den jsme slavili bohoslužbu s Večeří Páně. Měla ekumenickou liturgii (formu) - obsahovala evangelické, katolické a anglikánské prvky. Kdo chtěl, mohl si promluvit o svých otázkách či problémech s jedním z vedoucích. Jinak jsme nemluvíli, protože hlavním cílem exercicií není setkání s jinými lidmi, ale s Bohem. K tomu je ticho znamenitým pomocníkem. Další naší činností byly procházky po místní pěkné krajině.

Na konci exercicií jsme hovořili o tom, co se nám líbilo a co ne. Některým lidem se na modlitbách z breviáře nelíbilo, že obsahují prvky katolické zbožnosti a že biblické texty jsou v katolickém překladu. Většina účastníků velmi oceňovala bohoslužbu. Oblíbené byly také procházky.

Během našeho pobytu roztál sníh a jaro se konečně ohlásilo. Věřím, že stejně tak i exercicie nám pomohly rozpouštět led v našich srdcích. ■

Ačkoliv pochází z hlavního města, zajímala **Matěje Ferjenčíka (24)** odmalička příroda. Jako gymnazista zasedal i ve Sněmu dětí České republiky pro životní prostředí a trávil dost času na chalupě prarodičů, k níž patřila velká zahrada. A po maturitě nastoupil ke studiu na České zemědělské univerzitě, obor zahradnictví.

Proč sis vybral tento obor?

Protože studenti zahradnictví se nemusí moc učit a protože mě zahradnictví vždycky bavilo.

Je těžké se na něj dostat?

Pokud má člověk vyznamenání z maturity, tak má půlku zkoušky hotovou, druhá půlka je velmi lehký test. Takže to těžké není.

Jaké tam máte předměty?

Máme tam například zavařování kompotů, to je velmi zajímavý předmět, na každém cvičení jsem se naučil jeden druh kompotu. Další zajímavý předmět jsou polní plevely. Tam jsem se zase naučil, jak správně pěstovat brambory.

Předměty, které jsi vyjmenoval, se přece k zahradnictví nevztahují.

Studium na bakalářském stupni je zaměřeno převážně na základy všeobecného zemědělství a ovocnářství. To mě moc nezajímalo. Byl bych radší, kdyby byly předměty víc specializované na okrasné zahradnictví, to je obor, který se rozvíjí. Měli jsme samozřejmě i zahradnické předměty, třeba dendrologii, nauku o stromech. To byl jeden z mála probíraných předmětů, které jsou mi něco platné.

Není navazující studium lepší?

Navazující studium je rozhodně lepší, učí se tam projektování a zakládání zahrad a údržba zeleně. Nicméně bakaláře bych

vřele nedoporučil. Všem, kteří mají zájem pomaturitně studovat zahradnictví, rádím, aby se nedali zlákat studiím na České zemědělské univerzitě v Praze. Existují i lepší školy, např. Mendelova zemědělská lesnická univerzita v Brně a Vyšší odborná v Mělníku. Nejlepší praktickou přípravu poskytne právě ta VOŠka.

Jak moc je studium náročné?

Absolvoval jsem tři těžké zkoušky: Výživa rostlin, fyziologie rostlin a genetika. Na ty jsem se musel poctivě učit. Studium je jinak velmi lehké. Můžu vřele doporučit všem, kdo se nechťejí moc zabývat školou. Na přednášky jsem prakticky nechodil, spát jsem mohl i doma, cvičení se taky dala nák ožulit a na zkoušku jsem se v průměru učil 5 hodin. To jsou požitky České zemědělské univerzity.

Takže máš hodně volného času. Jak ho využíváš?

Ve svém volném čase pracuju - tedy zakládám zahrady, to je nejlepší škola. Kvalitní zahrady může dělat i člověk se základním vzděláním. Moje nynější šéfová vystudovala ekonomickou školu a zahradám dřív

rozuměla jako prase houslím, nicméně teď je z ní velmi dobrá zahradnice. My spolu zakládáme a udržujeme zahrady rodinných domků na jih od Prahy. Poptávka po zakládání zahrad je velká. Sotva člověk dokončí jednu zahradu, už má dvě další, který může udělat. Myslím, že dokud budou růst sateletní městečka okolo velkých měst, bude zakázek víc a víc.

Jak vypadá zahradnická práce?

Nejdřív vytvoříme projekt. Ten pak konzultujeme se zákazníkem a domluvíme, jaké chce stromy a kytky. Potom následuje vlastní práce, která obnáší zarovnání terénu, rozvezení černé hlíny, sázení stromků a kytek, vytváření cestiček, kůrových záhonků atd. Když je práce hotová, předáme zahradu zákazníkovi. Když je zákazník spokojený, zaplatí, když je nespokojený, tak se snažíme vyhovět jeho rozmarům. Někteří zákazníci si bohužel neuvědomují, že všechna zeleň v průběhu let dost vyrostle. Těm se pak nelíbí, že jsme mezi stromy a kytkami nechali příliš velké mezery.

Jak vypadá zahradnická diplomka?

Na zahradnictví se většinou píšou diplomky o reálných lokalitách, o zahradně-architektonickém řešení konkrétní situace - např. jak řešit rodinnou zahradu u více domků atd. Projekt obsahuje nákresy, fotky a normální náležitosti diplomové práce. Já píšu baka-

lářskou práci o trávnicích, zabývám se tím, jaká travní směs je optimální pro fotbalové hřiště, aby byla co nejhustší a dobře se regenerovala. Když jsem se do té bakalářky naplno pustil, tak mě to začalo docela zajímat.

Podílel se na grantech Evropské unie, na řešení veřejných lokalit. Máte nějaké velké projekty?

Katedra zahradnictví na naší škole se pokud vím neúčastní velkých projektů, co se týče obnovy a zakládání veřejné zeleně, ale třeba studenti z Mělníka se podíleli na obnově parku v Mělníku.

Je nějaká zahrada, na kterou jsi obzvlášť hrdý?

Hrdý jsem na to, jak jsme realizovali projekt jedné zahradní architektky. Je to taková menší zahrada v lehce japonském stylu, s mistrně rozvrženými stromy a záhony. Z téhle zahrady mám nejlepší pocit. Jinak mám dobrý pocit z většiny zahrad, které dělám.

Jaké jiné možnosti uplatnění se ti po škole nabízejí?

Můžu dělat též produkční zahradnictví - pěstovat sazenice, zeleninu, ovoce ve velkém. Můžu též dělat na odborech životního prostředí měst a krajů. Já ale určitě zůstanu u okrasného zahradnictví, protože mě to fakt baví. ■

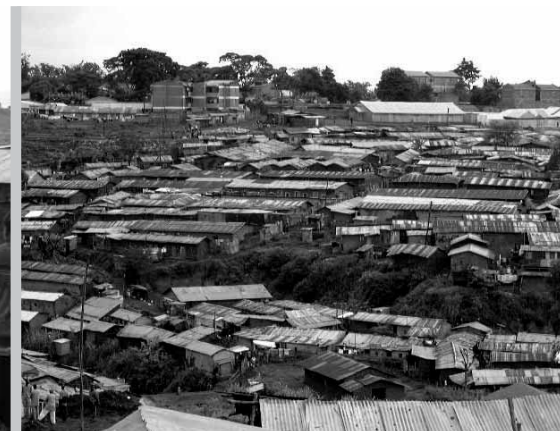
SKIZZA Z NAIROBI

Marianna Otterová

CESTOPIS

Koncem srpna letošního roku jsem měla možnost odcestovat na měsíc do Keni. Spolu s dalšími třemi dobrovolníky jsem se zapojila do projektů Kampaně lidské podpory, které organizuje Humanistické hnutí. Tyto projekty se snaží zlepšit základní životní podmínky obyvatel tzv. třetího světa a fungují ryze na bázi dobrovolnictví a vzájemné solidarity. Jde např. o provizorní školy a školky ve slumech, kurzy řemesel nebo zdravotní střediska. Naším cílem bylo hledat další dobrovolníky, kteří by byli ochotni ve volném čase podobným způsobem pomáhat ve svém okolí. Ač to vypadá velmi prostě, nebyl to úplně snadný úkol. Snad vlivem historie, snad určitým obrazem podaným médií, snad někdy až příliš jednoduše získanou humanitární pomocí jsou dnes s bělochem automaticky spojovány peníze. Proto je velmi těžké, obzvláště pro Evropana, přesvědčit někoho o tom, že nejen peníze dokážou něco změnit a že i dobrovolnictví má nesmírnou hodnotu. Tento předsudek kvůli barvě kůže mě možná šokoval z celého pobytu nejvíce a musím přiznat, že jsem si docela oddechla po příjezdu do Čech, kde jsem splynula s davem a nikdo po mně pětkrát za den nežádal finanční příspěvek. Kromě dvou dnů strávených v závěru pobytu na Rusinga Island (ostrov ve

Viktoriině jezeře) jsem prožila celý měsíc v Nairobi. O Nairobi Keňani říkají, že je takový střed mezi západním světem a Afrikou. Já bych to nazvala spíše směsí západního světa a Afriky, městem velkých kontrastů. Na jedné straně tu jsou dvacetipatrové mrakodrapy, luxusní vily, golfové hřiště, ale hned o pár metrů dál plechové chatrče (často bez elektřiny), žebrající nebo fetující děti na ulici, hromady odpadků, špína a prach. Jako by neexistovala střední třída a lidé byli buď velmi bohatí, anebo chudí. Chudí pak bydlí ve slumech (chudinských čtvrtích) a v lepším případě chodí pěšky do práce v centru Nairobi. Nezaměstnanost v Keni se však pohybuje okolo 40 %. Lidé si přivydělávají různými způsoby, jak v centru (čištění bot, prodávání suvenýrů) tak ve slumu (prodávání ovoce, kadeřnické služby, televize). Na některých zdech domků ve slumu jsou nakresleny emblémy anglických fotbalových klubů, což značí, že obyvatel domu je nejen příznivcem určitého týmu, nýbrž že vlastní i televizi, na kterou se pak za malý poplatek můžou podívat sousedi. Navštívila jsem celkem šest slumů - Dandoru, Kiambiu, Kiberu, Ngando, Mathare a Dagoretti. Dandora je známá především obrovskou skládkou, velkou jako tři fotbalová hřiště, Mathare je druhý největší slum v Nairobi, žije tu 800.000 lidí. Ale tím největším slumem v Keni (a údajně 2. největším v celé Africe) je Kibera, kde žije 1,3 mil. obyvatel, z toho 60 % dětí a mladistvých. Jednotlivé slumy či části slumů se liší co se týče obydlí, někde se najdou dokonce zděné domy, jinde však pouze hliněné pokryté svrchu vlnitým plechem. Je to zvláštní pocit procházet takovým slumem, pozorovat strhané rysy dospělých, zkoumat pohledy dětí, které si hrají v prachu s odpadky, odpovídat na nadšené volání men-

ších dětí „How are you? How are you?“, míjet vyhublé polehávající psy a přitom si říkat: „Jakou náhodou jsem se zrovna já narodila v Evropě?“ A úplně největší šok potom nastane, když člověk zjistí, že i za žití v takové bídě se platí nájem. Konkrétně v Kibeře se platí 1.200 keňských šilinků (KSH), což je v přepočtu asi 400 korun. Ovšem příjmy v Keni jsou podstatně nižší než u nás. Před zpáteční cestou jsme měli potvrdit letenku v jednom velmi moderním mrakodrapu, kde jsem se dala do řeči s pánem z ochranky. Povídal, že žije v Kibeře a měsíční výdělek tady (3.500 KSH) mu na nájem a uživení rodiny nestačí (jídlo v Keni o moc levnější než u nás není). Ještě v horší situaci se nacházel Charles, kterého jsme navštívili v Mathare, který za nájem platil 2.000 KSH měsíčně, což nebyl takový problém, když ještě pracoval (opravoval počítače). Ale od ledna je nemocný a v květnu mu sdělili diagnózu: tuberkulóza. V září už jen ležel na posteli, ale neměl sílu ani cít v rukou, aby mohl pracovat. Vzhledem k nezaplacenému nájmu jen čekal, kdy ho vyhodí na ulici. Navíc umíral sám, rodina ho nechtěla, svého syna neviděl několik měsíců. Možná i tady se znovu projevuje směr tradiční Afriky a Západu, ovšem v beztvaremíšmaši. To, co na Afričanech obdivujeme nejvíce - vzájemnost, solidarita, spolusdí-

lení - se ve velkoměstě jakoby vytrácí. Pozůstatky se snad ještě dají najít v některých slumech, které připomínají venkov, ale jinde lidé čím dál méně znají své vlastní sousedy a čím dál více spějí k individualistické společnosti. Můj kamarád Ben, který vyrostl v Kibeře, se mi přiznal, že se do ní strašně rád vrátí, protože se tam cítí doma, zná to tam a lidé znají jeho. Zatímco v docela pěkném bytě, kde žije teď, tak šťastný není. Abych nebyla nespravedlivá, musím zmínit i pozitivní rys trendu individualizace. Ve velkoměstě se mnohem lépe dýchá manželstvím lidí z odlišných kmenů. Třeba takový Evans z kmene Kissi si vzal dívku z kmene Embu. Embu neprovádějí ženskou obřizku, Kissiové ano. Evans do ni však nechtěl svou ženu nutit. Kdyby zůstali v kmenové komunitě, neustále by naráželi na nepochopení či urážky ze strany druhých. Po přestěhování do Nairobi se jim velmi ulevilo a jsou spolu šťastni už deset let. Měsíc je krátká doba na pochopení africké kultury, nehledě na to, že „africká“ kultura je příliš široký pojem. Jen v samotné Keni je 42 různých kmenů s odlišnými zvyky a tradicemi. Berte proto prosím mé vyprávění jen jako první dojem Evropanky, jako jakousi skizzu pouze z místa, kde strávila nejvíce času, z Nairobi. ■

Kdo chce nějakým způsobem pracovat s mládeží, měl by začít u sebe, prací na sobě. Podobná slova jste mohli zaslechnout z úst organizátorů dalšího Semináře pro pracovníky s mládeží, který se tentokrát konal na sklonku podzimu v Bělči nad Orlicí. Nad úvodní větou se někdo možná ušklíbne, zní nám trochu moralisticky. Na druhou stranu - není to dobrá výchozí pozice pro budování společenství, když si člověk v sobě nějak „uklidí“, když trochu víc do hloubky promýšlí smysl i cíle vlastního života? Prodloužený víkend, na který se sjelo na dvacet mladých lidí z Čech i z Moravy, byl dobrou příležitostí k sebereflexi i sebeprojekci, právě ve vzájemném sdílení ve společenství. Abyste rozuměli, nešlo o duchovní cvičení. Program byl bohatý a interaktivní. Jména vedoucích jako Filip Keller, Michal Šourek, Miki Erdinger, Martin Čech nebo Radim Žárský, témata jako týmová spolupráce, plánování času, konflikty či legislativa to snad dosvědčují. Díky přívětivému počasí se dostalo i na fotbal a další „out-

door“ hry. Leckteří účastníci také v dobrém vzpomínají na vzájemné rozhovory (nejen) o zkušenostech, radostech i problémech, které práce s mládeží přináší. Ty v pozdních večerních hodinách provázela ochutnávka místního kvasnicového piva.

Na závěr jsme společně připravili a prožili bohoslužbu s vysluhováním Večeře Páně. Také při nich jsme si možná mnozí uvědomili, že práce s mládeží je dar i úkol. A cesta. Posílou tu pak může být to, že na téhle cestě nejdeme sami, totiž že kolem nás a s námi kráčí spousta těch, kterým jde o totéž. A že nad námi (ale vlastně všude kolem nás) nedříme a nespí Ten, který teprve dává našemu životu i všem našim dobře míněným snahám ten nejhlubší smysl.

Listopadový víkend v Bělči byl třetím ze čtyř na sebe navazujících seminářů. Další se chystá od 27. dubna do 1. května 2007. Přednostní rezervaci sice mají ti, kteří se účastnili seminářů předchozích, ale do rozjetého cyklu lze přistoupit kdykoli a zatím vždy bylo i místo pro nově příchozí! ■

Aby se fotbalový (nebo obecně sportovní) fanoušek dostal do oblasti subkultury, nestačí mu jen tak sem tam zajít na fotbal. Jsou totiž skupiny fandů, které mají chození na fotbal a kulturu s tím spojenou jako hlavní životní zálibu, obvykle tu jedinou.

Těm klidnějším se říká ultras, drsnějším rowdies a těm, co na zápasy chodí pouze s cílem vyvolat problémy, hooligans. Všechny tyto skupiny spojuje široká škála nepsaných pravidel, rituálů a chování, které značí příslušnost ke skupině. Od ostatních fandů je dělí jedna zásadní věc – jsou více či méně organizovaní. Fanouškovství je prostě životní styl.

Rada první: Jste-li poprvé na stadionu, nechoďte do kotle...

Fanoušek je na stadionu doma v tak zvaném kotli, což je poměrně jasně viditelná skupina fandů na stadionu. Kotel není náhodný, každý má svou roli, které odpovídá i jeho zařazení v hierarchii. Každý ví, co kdy dělat. Kotle mají své stálé pokřiky, které začínají křičet vybraní jedinci. Rolí v kotli je několik – lídr, utočnick, šašek, opilec, bitkař atd. Fanoušci se mezi sebou baví vlastním slovníkem, kterému neznalý člověk jen těžko porozumí. Kotel jezdí obvykle na výjezdy, což jsou návštěvy zápasů svého týmu venku.

Rada druhá: Nikdy nepomlouvejte jiné týmy, mohou to být kamarádi...

V posledních letech se u českých kotlů výrazně rozšířily kontakty a tvoření družeb s cizími kotli. Důvod je jednoduchý, speciálně v příhraničních klubech je pak možnost vyjít na zápasy dalších týmů, čímž je větší šance k vyvolání střetů. Známa například družba fanoušků Baníku Ostrava se slovenským Spartakem Trnava a naopak FC Brna se Slovanem Bratislava. Není pak

výjimkou, že se na některých zápasech takto objeví několik kotlů a lidé jsou zmateni, co se vůbec děje.

Rada třetí: Na stadionu nikomu nenadávejte do komunistů či fašistů...

Je nutné se zeptat, jakou roli hraje ve fanouškovství násilí. Nelze jasně říci, ti jsou násilní, ti nenásilní. Mnohé z velkých katastrof na fotbalových trávnících nebyly zaviněny chuligány, ale třeba tím, že nebyly otevřeny nouzové východy. Míra agresivity kotlů závisí na jejich vůdcích a partičkách, které tvoří jádro. Někde jsou totiž tato jádra úzce propojena s pravicevými či levicevými radikály či radikálními politickými stranami.

Rada čtvrtá: Nemyslete si, že pouze represe vyřeší problém...

Reakcí na vzrůstající vlnu násilí na konci osmdesátých let byla represe vůči fanouškům, kdy výsledkem bylo přenesení agresivity do ulic. Smyslem však není fanoušky vyhnat, ale přeměnit agresivitu ve společensky únosné chování. V současnosti se proto fanouškům nabízí aktivní odreagování – kluby kupříkladu platí pyrotechnické pomůcky pro tzv. pyroshow, což jsou ohňostroje představení fanoušků či se realizují projekty na podporu slušného fandění.

Pokud vás téma zajímá, mrkněte na dva odkazy, každý je z jiného soudku – www.hooligans.cz a www.profotbalfans.cz. ■

SVÍCE DOHOŘÍVAJÍ

Klára Schneiderová

Co všechno si mohou za jedinou noc říci dva staří přátelé na život a na smrt, kteří se před čtyřiceti lety rozešli kvůli jedné ženě?

Oba ji přežili o mnoho let; utekli tehdy každý do svého světa, kde žili osaměle, s vědomím povinnosti vrátit se jednoho dne na místo činu, čelit vzpomínkám, jeden druhému, a pokusit si odpustit.

Noc je dlouhá, mají tedy dostatek času přemítat nad přátelstvím, jež je pojí od dětství stráveném ve vojenské škole, nad rozdílností svých povah, které je navzájem tak fascinovaly a svedly dohromady. Stále znovu se jejich vzpomínky vrací k ženě, již oba milovali a která, pro jednoho manželka a pro druhého milenka, zemřela, aniž se s nimi smířila a porušila své mlčení. Dokáží se smířit i oni, aniž by zjistili staré tajemství a rány, než dohoří svíce?

SLIBOVANÉ UPŘESNĚNÍ

Jakub Široký

Nové album **Kryštofových starých věcí** (pracovní a známější název **KSV**) je dobré. Je víc než dobré. Z jemně zabluesovaného posledního alba *Paneláky* se skupina upřesňuje do rockovější a ostřejší řezané formy. Tomu odpovídající je název nové desky - *Slibované upřesnění*. Na albu najdete 12 skladeb, které novoměstsko-pardubická skupina už „ňákej ten pátek“ hraje. Jako malé překvapení byly v některých písních přidány nové nástroje jako třeba trombón. Určité písně připomínají styl jiných skupin. Zatímco píseň „Pán hvězd“ asociuje album 328 z tlustýho od **Veselé zubaté**, nejpunkovější píseň „Žhár“ je možné si spojit s kapelou **Korisz**. Jiří Palán jako textař opět odvedl zajímavou, svéráznou práci. Často se setkáváme s pro KSV typickými 3-4 akordovkami, které ovšem všichni fanoušci tak zbožňují. Někomu to ale může přijít až nekonečně nenápadité. Některé, nejvíce punkové riffy vás možná trochu překvapí, ale už si je poté nedokážete odpustit. Chytlavé a do mysli se zarývající refrény jsou opět na místě. Chvillemi jsem však žasnul nad ještě chytlavějšími a dojemnějšími přede- a mezihrami. Některé vokály jsou libové kousky hovězího. Jestliže ale při posloučání vykonáváte nějakou důležitou práci, může se přihodit, že zapomenete, že posloucháte nové album své oblíbené skupiny.

Od veselých songů jako například „Točí se, točí“ můžete dojít přes dojmavou halekačku „Ruleta“ až k těžké dekadenci jako třeba v písni „Dekadence“. Jaro je obecně považováno za pozitivní termín, pro členy KSV však ne, jak zpívají ve stejnojmenné písni. Pecky „Námořník“ a „Slibované upřesnění“ jsou stručně řečeno pecky. Píseň „Jakpak to jde“ sice vypadá jako pomalejší a melancholičtější kousek, ale na koncertech patří k nejoblíbenějším. „Pán hvězd“ patří mezi ty, které si musíte nejen kvůli textu poslechnout několikrát za sebou. „Nostalgie“ je balada o stárnutí v pěkném hudebním hávu. Pivní optimismus písně „Světce“ jistě všechny pivaře potěší, text je ale až příliš fantaskní a neskutečný. A nakonec „Nekonečná“ – píseň na celém albu zcela jistě nejsladší.

Myslím, že se příliš nemylim, že pro skalní fanoušky je nové album snad to nejlepší, co mohli KSV připravit.

KNIHA

KNIHA

Sándor Marai,
Svíce dohořívají, Academia
2003

HUDBA

Jaroslav
Hubený,
Cesta za
zrcadlem,
nakladatelství
OFTIS, 2005.

KNIHA

Slibované
upřesnění,
Kryštofovy
staré věci,
2006.

Stefanie
Zweig,
Karibu zname-
ná vítej,
nakladatelství
Alpress, 2003.

CESTA ZA ZRCADLEM

Jan Hrudka

Jaroslav Hubený *1955, redaktor Orlických novin, vydal před rokem v nakladatelství OFTIS svůj první pokus o průnik do světa tzv. krásné literatury, totiž novelu s psychologickými i detektivními prvky *Cesta za zrcadlem*. Děj se převážně odehrává ve venkovském sanatoriu, neboli centru emoční gramotnosti - Emocentru Líbeček. Hlavní postavou je Tomáš Hudec, „počítačový psycholog“ Líbečku, tedy technik zkoumající různé grafy na obrazovkách přístrojů, s jejichž pomocí nalézá cesty do nitra lidí ve stavech úzkosti.

Na začátku knihy se Tomáš setká s evangelickým farářem Ludkem Jakubcem. Nejvíce mě zaujalo, jak autor na Ludkovi dokonale ilustruje bídu (ale ke konci kníhy i lesk) dnešních farářů, jimi vedených evangelických bohoslužeb a zvláště ukazuje na nedostatky kázání.

Hrdina se dále setkává s kurátorkou místního sboru Jarmilou Jílkovou, která je Tomášovou „starou láskou“. Ta se dostane i do Emocentra Líbeček, aby se tam pokusila nalézt novou cestu do života. Děj tak tvoří jakési vypořádávání se s minulostí a hledání pravdy skryté za skutečností. Strhující je závěr, kdy pravda vyjde najevo a setkání všech aktérů u „jednoho stolu“ nechává čtenáře nahlédnout do jejich skutečných charakterů. Je to velmi pěkný příběh o nalézání oné třinácté komnaty, která nám brání, abychom mohli ze střípků „zrcadla v sobě“ složit svoji lepší podobu...

KARIBU ZNAMENÁ VÍTEJ

Lenka Ridzoňová

Mladý Brian si se svým otcem vůbec nerozuměl. Byl snílek, maloval a ještě ke všemu se rozhodl oženit s Mary, která snad ani nebyla Angličankou. K 23. narozeninám dostal Brian od otce lodní lístek do Mombasy a docela dost peněz. Aby si v kolonii koupil kus země a konečně se z něj stal chlap. Tak se Brian a Mary vydali na cestu. Afrika si je získala okamžitě. Koupili si farmu v keňské vysočině. Brianovu ženu domorodci pojmenovali memsahib Chai. Přijali ji i Briana – bwana Mbuzu – za své.

... vyprávěli svým dětem, že memsahib Chai koupe svůj jazyk v medu a vpouští do svých očí vítr, aby se otevřely slovům cizích lidí...

Farma Karibu poskytovala práci a obživu okolním lidem a farmáře měli rádi. Byli bílí a mnohé bylo Afričanům nepochopitelné (malování obrazů, rádio, nutnost chodit do školy, potřeba jít rodit do nemocnice, zvyk dát mrtvého do země a nenechat ho sežrat zvířaty, slavení narozenin,...), ale byli otevření a nepovyšovali se, nechali si poradit. Jejich dcera Stella vyrůstala s černošskou Lilly jako nerozlučná sestra.

Ale blíží se doba, kdy farmy bílých Britů začínají hořet a ozývá se slovo uhuru – svoboda. Začíná boj za nezávislost Keni, který mnohé změní.

Knížka je napsaná hezky. Vtáhne nás do jiného světa i svým jazykem, různými pro nás nezvyklými slovními obraty: *moje nohy se dnes příliš mnoho nachodily...to ne tvoje nohy, to tvoje hlava...* Čas se neměří na dny a měsíce, není kalendář, ale mluví se o počtu období dešťů, o tom, že se někdo dočká narození telete, které je ještě v bříše matky.

Sama spisovatelka Zweigová se narodila v Horním Slezsku v roce 1932 a rodina musela před nacismem uprchnout do Afriky. Stefanie tak strávila dětství na farmě v keňské vysočině. Po válce se vrátila rodina do Německa zpátky, ale Stefanie zůstala srdcem v Africe. Tak nějak zakotví v Africe i hrdinové její knížky.

BYLO:

V září t.r. vyšel v Evangelickém týdeníku (ET-KJ 13/2006) ostře polemický – jak formuloval jeden z kritiků – článek Přehlížené stáří. Autoři (tři kazatelé ČCE) varují před přílišnou orientací církve na mládež. Mládež si podle autorů váží nejrůznějších nákladných akcí a atrakcí, ale církve samu nechává stejně většinou bez povšimnutí. Církve na druhé straně mládeži nadbílá právě přípravou zmiňovaných akcí. Autoři textu vyzývají k zastání se stáří, které je společností odsouvané do domovů důchodců a za plenty nemocnic. Článek vzbudil rozsáhlou diskusi mj. na internetu. Jde o historicky nejdiskutovanější článek na portálu Evangnet.cz. Také kritika na článek je ostrá, vedle věcné kritiky ovšem místy útočná a nevěcná. Často zbytečně a nepochopitelně. Diskuse věcná (proč si autoři myslí, že neměli být ustanoveni faráři pro mládež, zda se opravdu věnujeme mládeži víc, než je zdrávo, zda umenšením starostí o mládež lze řešit nedostatek starostí o jiné generace) byla překryta nešťastným popichováním. Cílá diskuse pak klade jako aktuální otázku, zda vůbec jsme internetové diskuse schopni? Umíme diskutovat, abychom se nenapadali, nechytali za slovíčka a nepoužívali nemístnou ironii?

BUDE:

Už více než půl roku vysílá z Ostravy televize Noe. Základem její programové nabídky jsou křesťansky orientované pořady, ředitel TV Noe Leoš Ryška ale říká: „Nechceme být označováni jen jako televize křesťanská nebo katolická. Snažíme se, abychom byly televizí rodinného typu.“

26. - 31. 12. proběhne v Ostrově konfistřet (tentokrát vánoční). Nezařaditelná akce pro konfirmandy i mládež, tedy pro všechny, kteří konfirmováni budou a nebo už byli. Hry, tvoření, pohyb (případně i na lyžích), dumání a taky povídání o tom, proč jsme křesťané. Více informací a vedení: michal.sourek@evangnet.cz a jan.satke@evangnet.cz

Silvestrovský pobyt ve sborovém domě ČCE v Tisu v Orlických horách pořádá od 28. 12. do 1. 1. mládež královéhradeckého seniorátu. Cena 130,-Kč/noc. Možno přijet i později. Nutno se hlásit u Vojty Smolíka: homo.christianus@centrum.cz; 777 253 787. Více informací tamtéž. Běžky, sjezdovky, snowboardy s sebou! V případě trvalého teplého počasí opalovací krém, plavky a repelent.

31

31

32

32

Zima 2007 – nabídka akcí pro mládež

KURZ PRO MLÁDEŽ NAD 24 LET

26. ledna – 2. února 2007

Vedení: Jan Dus, farář v Poličce.

Večerní programy: Petr Hudec, farář v Praze – Dejvicích.

KURZ PRO STARŠÍ MLÁDEŽ (17 – 24 let)

2. – 9. února 2007

Vedení : Lukáš Pešout, vikář v Jilemnici

Programy: Anna Lavická, farářka v Telecím: Jsem pokřtěn/a – co to (pro mě) znamená? ...aneb otázky kolem křtu od počátku církve až po současnost.

Tomáš Lavický: Touha po nebi – rock'n'roll a hledání spásy. Vliv náboženství na rockovou hudbu.

KURZ PRO MLADŠÍ MLÁDEŽ (14 – 17 let)

9. – 16. února 2007

Program: Tabita Landová, farářka v Liberci: Čist příběhy o zázracích – ale jak? Vybrané příběhy o zázracích z Markova evangelia.

Druhý program a vedení: Miki Erdinger a Filip Keller: Sedm smrtelných hříchů ...nebo alespoň některé z nich – teoreticky, prakticky (!?), v diskuzi.

Kurzy budou probíhat v bývalé evangelické škole v Křížlicích v Krkonoších. Nezapomeňte si lyže, sjezdové i běžecké. Více informací na <http://mladez.evangnet.cz> nebo ve sborech ČCE. Přihlašujte se do 14. ledna 2007.

Cena za kurzy:

při zaplacení do 14. 1. :	pracující Kč 1050,-
	studenti Kč 910,-
při zaplacení po 14. 1. :	pracující Kč 1150,-
	studenti Kč 1010,-